

Dr. Magyar György: A védő (14 meghökkentő bűnügyi történet)

Kíváncsian vettem kezembe Magyar György könyvét. Többféle elgondolásom is volt, milyen lesz. Sztorizgat? Esetleg elmeséli néhány bűnügy kapcsán, hogy Justicia vak? Felmenti –legalábbis a könyvben-, akit elítéltek? Elítéli – legalábbis a könyvben-, akit felmentettek? Kiderül, hogy az igazság „odaát” van?

Aztán elolvastam az előszót (bevallom, általában kihagyom, hogy ne befolyásoljon...), és rájöttem, hogy Magyar György nagyon magasra tette a léceket. Olyan könyvet akart írni, amely túlmutat az újságírói szabályokon: nem adhatja ki a forrását, ellenőriznie kell a nyilvánosságra hozott információkat, az ügyeket a maguk teljességében kell közreadnia. Túl ezeken tekintettel kell lennie ügyvédként a titoktartási kötelezettségre, és az ügyfele érdekeire is.

No, ezek után kíváncsian fogtam bele a 14 történet elolvasásába. És amikor kb. 160 oldallal később bejeztem az olvasást, megnyugodtam. Magyar György nem csak jó ügyvéd, de jól is ír. És nem kell félni, nem hatásvadász jeleneteket halmoz fel egymás után, hanem megkeresi az ügyek emberi vonatkozását is. Mi meg csak hüledezünk. Ezek (vagy hasonló) megtörténtek napjainkban? (Én egyet ismertem fel – igaz, ritkán nézek híradót. Más a név, a helyszín, de az ügyre jól emlékszem. Néhány emberben már akkor is felmerült: a tettes volt tulajdonképpen az áldozat, és az áldozat a bűnös.)

Más kérdés, hogy azért azt a következtetést némelyik történet után szép csendben levonjuk magunkban: az emberi gonoszság határtalan. Néha a butaság is.

Szóval vigyázzunk, nehogy egy rossz döntésünkkel áldozattá váljunk.

Átlapozom a könyvet, és beleolvasok újra néhány történetbe: A végrendelet, A professzor lánya, Akik Dürrenmattot olvasnak, Legyen Erzsébet, A nagy átverés, Kínhalál a kandallóban.

Háááát.....

Olvassák el. És vigyázzanak magukra. Meg a szeretteikre.

Szigligeti Zsuzsanna